Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2025. gada 16. janvārī*

Apelācija – Piekļuve dokumentiem – Regula (EK) Nr. 1049/2001 – 4. panta 3. punkta pirmā daļa – Lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzība – Regula (ES) Nr. 182/2011 – Komitoloģija – Dalībvalstu un citu komiteju locekļu paustās nostājas – Piekļuves atteikums

Lietā C-726/22 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2022. gada 24. novembrī iesniegusi

Eiropas Komisija, ko pārstāv *S. Delaude*, *C. Ehrbar* un *G. Gattinara*, pārstāvji,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībniece –

Pollinis France, Parīze (Francija), ko sākotnēji pārstāvēja *T. Bégel* un *C. Lepage*, advokāti, vēlāk – *D. Krzisch*, advokāte, un *J. Stratford*, *BL*,

prasītāja pirmajā instancē,

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: ceturtās palātas priekšsēdētājs I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*], kurš pilda piektās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši D. Gracijs [*D. Gratsias*] (referents) un J. Regans [*E. Regan*],

ģenerāladvokāts: N. Emiliu [*N. Emiliou*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2024. gada 27. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

1 Ar šo apelācijas sūdzību Eiropas Komisija lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2022. gada 14. septembra spriedumu *Pollinis France*/Komisija (T-371/20 un T-554/20, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2022:556), ar kuru tā atcēla Komisijas 2020. gada 19. jūnija Lēmumu C(2020) 4231 final (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums lietā T-371/20") un 2020. gada 21. jūlija Lēmumu C(2020) 5120 final (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums lietā T-554/20") (turpmāk tekstā abi kopā – "apstrīdētie lēmumi"), ciktāl ar šiem lēmumiem minētā iestāde atteikusi *Pollinis France* piekļuvi dokumentiem saistībā ar Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādes (*EFSA*) vadlīnijām par augu aizsardzības līdzekļu radīto risku bitēm novērtējumu, kuras *EFSA* pieņēma 2013. gada 27. jūnijā (turpmāk tekstā – "*EFSA* 2013. gadā pieņemtās vadlīnijas"), pamatojoties uz Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1049/2001 (2001. gada 30. maijs) par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV 2001, L 145, 43. lpp.) 4. panta 3. punkta pirmo daļu.

Atbilstošās tiesību normas

Regula Nr. 1049/2001

2 Regulas Nr. 1049/2001 1. un 2. apsvērums izteikti šādi:

"(1) Līguma par Eiropas Savienību 1. panta otrajā daļā ir ietverts atklātības princips, saskaņā ar kuru šis Līgums iezīmē jaunu posmu ciešākas Eiropas tautu savienības izveidošanā, kur lēmumu pieņemšana notiek cik vien iespējams atklāti un cik vien iespējams tuvinot to pilsoņiem.

(2) Atklātība dod iespēju pilsoņiem vēl vairāk iesaistīties lēmumu pieņemšanā un nodrošina lielāku pārvaldes sistēmas leģitimitāti un efektivitāti demokrātiskā iekārtā, kā arī nosaka tai lielāku atbildību pilsoņu priekšā. Atklātība veicina demokrātijas un pamattiesību ievērošanas principu nostiprināšanos, kuri noteikti [ES] 6. pantā un Eiropas Savienības Pamattiesību hartā."

3 Saskaņā ar šīs regulas 1. panta a) punktu:

"Šīs regulas mērķis ir:

a) noteikt principus, nosacījumus un ierobežojumus, kas saistīti ar sabiedrības vai privātām interesēm, kuri reglamentē tiesības piekļūt [EK] [..] 255. pantā paredzētajiem Eiropas Parlamenta, [Eiropas Savienības] Padomes un Komisijas [..] dokumentiem, nodrošinot iespējami plašāku piekļuvi tiem."

4 Minētās regulas 2. panta 3. punktā noteikts:

"Šī regula attiecas uz visiem iestādes dokumentiem, tātad uz dokumentiem, ko tā ir izdevusi, saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā un skar jebkuru darbības jomu Eiropas Savienībā."

5 Atbilstoši šī pašas regulas 3. pantam "dokuments" ir "jebkura satura informācija neatkarīgi no tās pasniegšanas veida (uz papīra, elektroniskā formā vai skaņu, vizuālie un audiovizuālie ieraksti), kas skar iestādes politiku, darbību un lēmumus".

6 Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1., 3. un 7. punktā paredzēts:

"1. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

[..]

b) personu privātajai dzīvei un neaizskaramībai, jo īpaši saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem par personas datu aizsardzību.

[..]

3. Var atteikt piekļuvi dokumentam, ko iestāde izdevusi iekšējām vajadzībām, vai iestādes saņemtam dokumentam, kurš skar jautājumu, par ko tā nav pieņēmusi lēmumu, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

Var atteikt piekļuvi dokumentam, kas satur viedokļu izklāstu iekšējām vajadzībām sakarā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgās iestādes iekšienē, pat tad, ja lēmums jau ir pieņemts, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

[..]

7. Izņēmumi, kas noteikti 1. līdz 3. punktā, ir spēkā tik ilgi, kamēr šāda aizsardzība ir pamatota, ņemot vērā dokumenta saturu. Izņēmumi var būt spēkā ne ilgāk kā 30 gadus. Ja dokumentiem ir piemērojami izņēmumi, kas skar privāto dzīvi vai komerciālās intereses, kā arī ja tie ir slepeni dokumenti, izņēmumus vajadzības gadījumā drīkst piemērot, arī pēc šā termiņa."

7 Šīs regulas 7. panta 2. punktā paredzēts:

"Saņemot pilnīgu vai daļēju atteikumu, pieteikuma iesniedzējs 15 darba dienu laikā pēc iestādes atbildes saņemšanas var iesniegt atkārtotu pieteikumu ar lūgumu iestādei mainīt savu nostāju."

8 Saskaņā ar minētās regulas 8. panta 3. punktu:

"Ja iestāde nesniedz atbildi paredzētajā termiņā, uzskata, ka atbilde ir noraidoša, un pieteikuma iesniedzējam ir tiesības [..] iesūdzēt iestādi tiesā [..]."

Regula (EK) Nr. 178/2002

9 Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 178/2002 (2002. gada 28. janvāris), ar ko paredz pārtikas aprites tiesību aktu vispārīgus principus un prasības, izveido Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi un paredz procedūras saistībā ar pārtikas nekaitīgumu (OV 2002, L 31, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 15. maija Regulu (ES) Nr. 652/2014 (OV 2014, L 189, 1. lpp.), 58. panta 1. punkta pirmajā daļā noteikts:

"Komisijai palīdz Augu, dzīvnieku, pārtikas aprites un dzīvnieku barības pastāvīgā komiteja [..] Minētā komiteja ir komiteja Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 182/2011 [(2011. gada 16. februāris), ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu,] nozīmē [(OV 2011, L 55, 13. lpp.)]. [..]"

Regula (EK) Nr. 1107/2009

10 Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1107/2009 (2009. gada 21. oktobris) par augu aizsardzības līdzekļu laišanu tirgū, ar ko atceļ Padomes Direktīvas 79/117/EEK un 91/414/EEK (OV 2009, L 309, 1. lpp.), 29. panta "Prasības atļaujas piešķiršanai laišanai tirgū" 1. un 6. punktā noteikts:

"1. Neskarot 50. pantu, augu aizsardzības līdzekli atļauj tikai tad, ja saskaņā ar 6. punktā minētajiem vienotajiem principiem tas atbilst šādām prasībām:

[..]

6. Vienotajos principos augu aizsardzības līdzekļu novērtēšanai un atļauju piešķiršanai iekļauj Direktīvas 91/414/EEK [(1991. gada 15. jūlijs) par augu aizsardzības līdzekļu laišanu tirgū (OV 1991, L 230, 1. lpp.)] VI pielikumā izklāstītās prasības, un šos principus nosaka regulās, ko pieņem saskaņā ar 79. panta 2. punktā minēto konsultēšanās procedūru bez būtiskām izmaiņām. Turpmākus grozījumus šajās regulās var pieņemt saskaņā ar 78. panta 1. punkta c) apakšpunktu.

[..]"

11 Šīs regulas 33. panta "Pieteikums atļaujas saņemšanai vai grozīšanai" 1. punktā noteikts:

"Pieteikuma iesniedzējs, kas vēlas laist tirgū augu aizsardzības līdzekli, iesniedz pieteikumu atļaujas saņemšanai vai grozīšanai personīgi vai ar pārstāvja starpniecību katrā dalībvalstī, kur paredzēts laist tirgū šo augu aizsardzības līdzekli."

12 Minētās regulas 36. panta "Izskatīšana atļaujas piešķiršanai" 1. punkta pirmajā daļā noteikts, ka dalībvalsts, kas izskata šādu pieteikumu, veic neatkarīgu, objektīvu un pārredzamu novērtējumu, ņemot vērā attiecīgā laika zinātnes un tehnikas atziņas, kā arī vadlīnijas, kuras pieejamas pieteikuma iesniegšanas laikā.

13 Minētās regulas 77. pantā "Vadlīnijas" noteikts:

"Komisija saskaņā ar 79. panta 2. punktā minēto konsultēšanās procedūru šīs regulas īstenošanai var pieņemt vai grozīt tehniskas vai citas vadlīnijas, piemēram, paskaidrojumus vai vadlīnijas par pieteikuma [atļaujas saņemšanai] saturu mikroorganismiem, feromoniem un bioloģiskajiem produktiem. Komisija var lūgt [*EFSA*] sagatavot šādas vadlīnijas vai piedalīties to sagatavošanā."

14 Regulas Nr. 1107/2009 78. panta "Grozījumi un īstenošanas pasākumi" 1. punktā ir uzskaitīti pasākumi, "kas paredzēti [šīs] regulas nebūtisku noteikumu grozīšanai, *inter alia*, to attiecīgi papildinot", ko "pieņem saskaņā ar [minētās regulas] 79. panta 4. punktā noteikto regulatīvo kontroles procedūru". Konkrēti – atbilstoši šim 78. panta 1. punkta c) apakšpunktam saskaņā ar šo procedūru pieņem "grozījumus regulā par vienotiem principiem augu aizsardzības līdzekļu novērtēšanā un apstiprināšanā, kā paredzēts [šīs pašas regulas] 29. panta 6. punktā, ņemot vērā pašreizējās zinātnes un tehnikas atziņas".

15 Regulas Nr. 1107/2009 79. panta "Komitejas procedūra" 1., 2. un 4. punktā paredzēts:

"1. Komisijai palīdz Pārtikas un dzīvnieku veselības pastāvīgā komiteja, kas izveidota saskaņā ar regulas [Nr. 178/2002] 58. pantu.

2. Ja izdara atsauci uz šo punktu, piemēro [Padomes] Lēmuma 1999/468/EK [(1999. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību (OV 1999, L 184, 23. lpp.),] 3. un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.

[..]

4. Ja izdara atsauci uz šo punktu, piemēro Lēmuma [1999/468] 5.a panta 1. līdz 4. punktu un 7. pantu, ņemot vērā minētā lēmuma 8. panta noteikumus."

Regula Nr. 182/2011

16 Saskaņā ar Regulas Nr. 182/2011 6., 13. un 19.–21. apsvērumu:

"(6) Tajos pamataktos, kuros noteikts, ka kontroli pār Komisijas īstenošanas aktu pieņemšanu veic dalībvalstis, minētās kontroles nolūkā ir lietderīgi, ka tiek izveidotas komitejas, kurās ir dalībvalstu pārstāvji un kuras vada Komisija.

[..]

(13) Komitejas priekšsēdētājam būtu jācenšas rast tādus risinājumus, kuriem ir visplašākais iespējamais atbalsts komitejā vai pārsūdzības komitejā, un būtu jāpaskaidro, kādā veidā ir ņemtas vērā apspriedes un ierosinājumi grozījumu veikšanai. [..]

[..]

(19) Būtu jānodrošina publiska piekļuve informācijai par komitejas darbu atbilstīgi [..] Regulai [Nr. 1049/2001].

(20) Komisijai būtu jāveido reģistrs, kurā glabā informāciju par komitejas procedūrām. Tādējādi noteikumiem par konfidenciālas informācijas aizsardzību, ko piemēro Komisijai, būtu jāattiecas arī uz šā reģistra izmantošanu.

(21) Lēmums [1999/468] būtu jāatceļ. Lai nodrošinātu pāreju no Lēmumā [1999/468] paredzētā uz šajā regulā noteikto režīmu, visas atsauces spēkā esošajos tiesību aktos uz minētajā lēmumā paredzētajām procedūrām, izņemot regulatīvo kontroles procedūru, kas paredzēta tā 5.a pantā, būtu jāuzskata par atsaucēm uz atbilstīgajām procedūrām, kas paredzētas šajā regulā. Lēmuma [1999/468] 5.a panta ietekme būtu provizoriski jāsaglabā spēkā esošajos pamataktos, kuri attiecas uz minēto pantu."

17 Regulas Nr. 182/2011 3. pantā "Kopīgi noteikumi" noteikts:

"1. Šajā pantā paredzētos kopīgos noteikumus piemēro visām procedūrām, kas minētas 4. līdz 8. pantā.

2. Komisijai palīdz dalībvalstu pārstāvju komiteja. Komitejas priekšsēdētājs ir Komisijas pārstāvis. [..]

3. Priekšsēdētājs iesniedz komitejai tā īstenošanas akta projektu, ko jāpieņem Komisijai.

[..]

4. Kamēr komiteja nav sniegusi atzinumu, ikviens komitejas loceklis var ierosināt grozījumus, un priekšsēdētājs var iesniegt akta projekta grozītas versijas.

Priekšsēdētājs cenšas rast tādus risinājumus, kuriem ir visplašākais iespējamais atbalsts komitejā. [..]

[..]

6. Komitejas atzinumu ieraksta protokolā. [..]

[..]"

18 Šīs regulas 4. pantā "Konsultēšanās procedūra" noteikts:

"1. Ja tiek piemērota konsultēšanās procedūra, komiteja sniedz savu atzinumu, vajadzības gadījumā balsojot. [..]

2. Komisija lemj par pieņemamā īstenošanas akta projektu, pēc iespējas ņemot vērā secinājumus, kas izdarīti, apspriežoties komitejā, un sniegto atzinumu."

19 Saskaņā ar minētās regulas 9. pantu "Reglaments":

"1. Katra komiteja pēc tās priekšsēdētaja priekšlikuma ar tās locekļu vienkāršu balsu vairākumu pieņem savu reglamentu, pamatojoties uz standarta reglamentu, ko jāsagatavo Komisijai pēc apspriešanās ar dalībvalstīm. Komisija šādu standarta reglamentu publicē *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

Ciktāl tas var būt nepieciešams, esošās komitejas pielāgo savus reglamentus standarta reglamentam.

2. Uz komitejām attiecas principi un nosacījumi par dokumentu publisku pieejamību un datu aizsardzības noteikumi, ko piemēro Komisijai."

20 Šīs pašas regulas 10. pantā "Informācija par komiteju darbu" paredzēts, ka tiek uzturēts komitejas darbību reģistrs, kurā ietverti vairāki elementi. Saskaņā ar minētā 10. panta 5. punktu "reģistrā tiek publiskotas" atsauces uz visiem šajā reģistrā iekļautajiem dokumentiem, kā arī statistikas dati par komiteju darbu.

21 Regulas Nr. 182/2011 11. pantā "Eiropas Parlamenta un Padomes pārbaudes tiesības" paredzēts – ja pamataktu pieņem saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru, gan Parlaments, gan Padome var jebkurā laikā darīt zināmu Komisijai savu uzskatu, ka īstenošanas akta projekts pārsniedz pamataktā paredzētās īstenošanas pilnvaras, un šādā gadījumā Komisija pārskata īstenošanas akta projektu, ņemot vērā izteiktos viedokļus.

22 Ar šīs regulas 12. panta pirmo daļu ir atcelts Lēmums 1999/468.

23 Minētās regulas 13. pantā "Pārejas noteikumi: spēkā esošo pamataktu pielāgošana" noteikts:

"1. Ja pamataktos, kas pieņemti pirms šīs regulas stāšanās spēkā, ir paredzēta Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošana saskaņā ar Lēmumu [1999/468], piemēro šādus noteikumus:

a) ja pamataktā ir atsauce uz Lēmuma [1999/468] 3. pantu, piemēro šīs regulas 4. pantā minēto konsultēšanās procedūru;

[..]

e) ja pamataktā ir atsauce uz Lēmuma [1999/468] 7. un 8. pantu, piemēro šīs regulas 10. un 11. pantu.

2. Piemērojot 1. punktu, visām pašreizējām komitejām piemēro šīs regulas 3. un 9. pantu.

[..]"

Lēmums 1999/468

24 Lēmuma 1999/468 5.a panta "Regulatīvā kontroles procedūra", kas tajā iekļauts ar Padomes 2006. gada 17. jūlija Lēmumu 2006/512/EK (OV 2006, L 200, 11. lpp.), 1.–3. punktā bija noteikts:

"1. Komisijai palīdz regulatīvā kontroles komiteja, kurā ir dalībvalstu pārstāvji un kuras priekšsēdētājs ir Komisijas pārstāvis.

2. Komisijas pārstāvis komitejai iesniedz veicamo pasākumu projektu. Komiteja sniedz atzinumu par projektu termiņā, kuru priekšsēdētājs var noteikt atbilstīgi jautājuma steidzamībai. Atzinumu sniedz, pieņemot lēmumu ar tādu balsu vairākumu, kāds [EKL] 205. panta 2. un 4. punktā paredzēts lēmumiem, kuri Padomei jāpieņem pēc Komisijas priekšlikuma. Dalībvalstu pārstāvju balsu skaits komitejā ir tāds, kā noteikts minētajā pantā. Priekšsēdētājs nebalso.

3. Ja Komisijas paredzētie pasākumi atbilst komitejas atzinumam, piemēro šādu procedūru:

a) Komisija pasākumu projektu tūlīt iesniedz Padomes un Eiropas Parlamenta kontrolei;

b) Eiropas Parlaments ar tā locekļu balsu vairākumu vai Padome ar kvalificētu balsu vairākumu var iebilst pret to, ka Komisija pieņem projektu, šādu iebildumu pamatojot ar to, ka Komisijas iesniegtajā pasākumu projektā pārsniegtas pamataktā noteiktās ieviešanas pilnvaras vai ka projekts nav saderīgs ar pamatakta mērķi vai saturu, vai ka tajā nav ievērots subsidiaritātes princips vai proporcionalitātes princips;

c) ja trīs mēnešos no projekta iesniegšanas Eiropas Parlaments vai Padome iebilst pret pasākumu projektu, Komisija attiecīgos pasākumus nepieņem. Šādā gadījumā Komisija var iesniegt komitejai grozītu pasākumu projektu vai tiesību akta priekšlikumu, pamatojoties uz Līgumu;

[..]."

Komiteju standarta reglaments

25 Komiteju standarta reglamenta (OV 2011, C 206, 11. lpp.) 10. panta "Sanāksmju protokols un protokola kopsavilkums" 2. punktā noteikts:

"Regulas [Nr. 182/2011] 10. panta īstenošanas nolūkos priekšsēdētāja pienākums ir izstrādāt protokola kopsavilkumu, īsi aprakstot tajā katru darba kārtības jautājumu un balsošanas rezultātus par visiem komitejai iesniegtajiem īstenošanas aktu projektiem. Protokola kopsavilkumā nenorāda komitejas locekļu individuālo nostāju komitejas apspriedēs."

26 Šī standarta reglamenta 13. pantā "Dokumentu pieejamība un konfidencialitāte" noteikts:

"1. Pieprasījumus par piekļuvi komitejas dokumentiem izskata saskaņā ar [..] Regulu [Nr. 1049/2001]. Lēmumu par atļauju piekļūt minētajiem dokumentiem pieņem Komisija saskaņā ar savu reglamentu, kas grozīts ar [Komisijas 2001. gada 5. decembra] Lēmumu 2001/937/EK, EOTK, Euratom [(OV 2001, L 345, 94. lpp.)]. [..]

2. Komitejas apspriedes ir konfidenciālas.

3. Komitejas locekļiem, ekspertiem un trešo personu pārstāvjiem nosūtītie dokumenti ir konfidenciāli [..], ja vien šiem dokumentiem nav piešķirta piekļuve saskaņā ar 1. punktu vai Komisija tos nav citādā veidā padarījusi publiski pieejamus.

4. Komitejas locekļi, kā arī eksperti un trešo personu pārstāvji ievēro konfidencialitātes prasības, kas noteiktas šajā pantā. Priekšsēdētājs nodrošina, ka eksperti un trešo personu pārstāvji tiek informēti par konfidencialitātes prasībām, kas viņiem jāievēro."

Tiesvedības priekšvēsture

27 Tiesvedības priekšvēsture ir izklāstīta pārsūdzētā sprieduma 3.–14. punktā. Šīs tiesvedības vajadzībām tos var apkopot, kā norādīts turpinājumā.

28 *Pollinis France* ir nevalstiska Francijas organizācija, kura darbojas vides aizsardzības jomā un kuras mērķis ir aizsargāt savvaļas un medus bites, kā arī veicināt ilgtspējīgu lauksaimniecību, lai palīdzētu saglabāt apputeksnētājus. 2020. gada 27. janvārī, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1367/2006 (2006. gada 6. septembris) par to, kā Kopienas iestādēm un struktūrām piemērot Orhūsas Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (OV 2006, L 264, 13. lpp.), tā Komisijā iesniedza piekļuves pieteikumu konkrētiem dokumentiem saistībā ar *EFSA* 2013. gadā pieņemtajām vadlīnijām. Pēc tam šī pieteikuma tvērums būtībā tika samazināts un ierobežots ar dokumentiem, kuros bija noteikta dalībvalstu, Augu, dzīvnieku, pārtikas aprites un dzīvnieku barības pastāvīgās komitejas (*Standing Committee on Plants, Animals, Food and Feeds*; turpmāk tekstā – "*Scopaff*") locekļu un Komisijas nostāja par šīm vadlīnijām, kā arī ar visiem saistītajiem projektiem, kurus Komisija saņēmusi vai sagatavojusi kopš 2018. gada oktobra.

29 2020. gada 16. marta vēstulē Komisija *Pollinis France* norādīja, ka tās pieteikums attiecās uz 25 dokumentiem, no kuriem 6 dokumenti bija pieejami tiešsaistē. Pārējie 19 dokumenti tika uzskaitīti kā elektroniskā pasta vēstules – dažreiz ar pielikumiem – kuras atsevišķas dalībvalstis bija sūtījušas *Scopaff* laikposmā no 2019. gada janvāra līdz jūlijam un kuras būtībā attiecās uz *EFSA*

2013. gadā pieņemtajām vadlīnijām vai to īstenošanu, tostarp uz projektu grozīt augu aizsardzības līdzekļu novērtēšanas un atļauju piešķiršanas vienotos principus, kādi noteikti Regulas Nr. 1107/2009 29. panta 6. punktā. Komisija atteica piekļuvi pēdējiem minētajiem dokumentiem, atsaucoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā paredzēto izņēmumu.

30 2020. gada 25. martā *Pollinis France* iesniedza atkārtotu pieteikumu šīs regulas 7. panta 2. punkta izpratnē.

31 Ar apstrīdēto lēmumu lietā T-371/20 Komisija tieši atbildēja uz šo atkārtoto pieteikumu, piešķirdama daļēju piekļuvi vienam no 19 šī sprieduma 29. punktā minētajiem dokumentiem, jo piekļuve noteiktām tā daļām tika liegta saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā un 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētajiem izņēmumiem, un saskaņā ar pēdējā minētajā tiesību normā paredzēto izņēmumu atteikdama piekļuvi visiem pārējiem dokumentiem, uz kuriem attiecas minētais pieteikums.

32 2020. gada 8. aprīlī *Pollinis France* iesniedza Komisijā otro piekļuves pieteikumu noteiktiem dokumentiem saistībā ar *EFSA* 2013. gadā pieņemtajām vadlīnijām, kas būtībā attiecās uz saraksti, darba kārtībām, protokoliem un to sanāksmju ziņojumiem, kas notikušas starp *Scopaff* locekļiem un noteiktiem Komisijas ierēdņiem un locekļiem laikposmā no 2013. gada jūlija līdz 2018. gada septembrim.

33 2020. gada 8. maija vēstulē Komisija uzskaitīja 59 dokumentus, uz kuriem attiecās šis piekļuves pieteikums, un saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzēto izņēmumu to pilnībā noraidīja. Atbilstoši Vispārējās tiesas konstatējumiem šie dokumenti bija elektroniskā pasta vēstules vai "komentāri", kurus atsevišķas dalībvalstis iesniegušas *Scopaff* laikposmā no 2013. gada septembra līdz 2018. gada decembrim un kuri būtībā attiecās uz *EFSA* 2013. gadā pieņemtajām vadlīnijām vai to īstenošanu.

34 2020. gada 25. maijā *Pollinis France* iesniedza atkārtotu piekļuves pieteikumu minētajiem dokumentiem.

35 Ar apstrīdēto lēmumu lietā T-554/20 Komisija piešķīra daļēju piekļuvi četriem dokumentiem, un attiecībā uz tām šo dokumentu daļām, kurām tā bija atteikusi piekļuvi, atsaucās uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā un 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētajiem izņēmumiem. Šī iestāde, atsaukdamās uz šī 4. panta 3. punkta pirmo daļu, atteica pat daļēju piekļuvi visiem pārējiem dokumentiem, uz kuriem attiecās šis pieteikums un kurus tā bija uzskaitījusi kā elektroniskā pasta vēstules.

Prasības Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

36 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2020. gada 15. jūnijā, *Pollinis France*, nesaņemot tiešu atbildi uz 2020. gada 25. marta atkārtoto pieteikumu, saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 8. panta 3. punktu cēla prasību atcelt netiešo noraidošo lēmumu, kas izriet no šīs atbildes neesamības. Pēc apstrīdētā lēmuma lietā T-371/20 pieņemšanas 2020. gada 19. jūnijā *Pollinis France* saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 86. pantu tās kancelejā iesniedza prasības pieteikuma grozījumu rakstu.

37 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2020. gada 8. septembrī, *Pollinis France* cēla prasību atcelt apstrīdēto lēmumu lietā T-554/20.

38 *Pollinis France* prasību pamatošanai attiecībā uz katru apstrīdēto lēmumu izvirzīja četrus pamatus, ar kuriem būtībā tika apgalvots, ka, pirmkārt, esot pieļauts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pārkāpums, jo Komisija esot nepareizi piemērojusi izņēmumu saistībā ar lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību; otrkārt, esot pieļauts minētās tiesību normas pārkāpums, jo pieprasīto dokumentu publiskošanu pamatojot sevišķas sabiedrības intereses; treškārt, esot pieļauts Regulas Nr. 1367/2006 6. panta 1. punkta pārkāpums, jo Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktā paredzētais izņēmums esot bijis jāinterpretē vēl šaurāk tāpēc, ka pieprasītā informācija attiecas uz emisijām vidē, un, ceturtkārt, esot kļūdaini piemērots pēdējās minētās regulas 4. panta 1. punkta b) apakšpunkts un 4. panta 6. punkts.

39 Pirmā prasību pamata otrajā daļā ietverti divi iebildumi. Ar otrās daļas pirmo iebildumu *Pollinis France* apstrīdēja minētā 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzētā izņēmuma atbilstību, jo lēmumu pieņemšanas process attiecībā uz *EFSA* 2013. gadā pieņemto dokumentu vairs nenotika.

40 Šajā ziņā Vispārējā tiesa, pirmām kārtām, pārsūdzētā sprieduma 49. punktā konstatēja, ka *EFSA* 2013. gadā pieņemtās vadlīnijas vairākus gadus tika apspriestas *Scopaff*, nepanākot vienošanos par to tekstu dalībvalstu domstarpību dēļ, un Komisija šo dokumentu nebija pieņēmusi.

41 Precīzāk – kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 50. un 51. punkta –, tā kā minētais dokuments kā tāds netika pieņemts, Komisija 2018. gadā ierosināja īstenot atsevišķas tā daļas, ieviešot grozījumus vienotajos principos, kas paredzēti Komisijas Regulā (ES) Nr. 546/2011 (2011. gada 10. jūnijs) par Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1107/2009 īstenošanu attiecībā uz vienotajiem principiem augu aizsardzības līdzekļu novērtēšanai un atļauju piešķiršanai (OV 2011, L 155, 127. lpp.). Tādējādi Komisija 2018. gadā *Scopaff* iesniedza regulas, ar ko groza Regulu Nr. 546/2011, projektu atzinuma sniegšanai, lai to pieņemtu saskaņā ar Lēmuma 1999/468 5.a pantā paredzēto regulatīvo kontroles procedūru un atbilstoši Regulas Nr. 1107/2009 29. panta 6. punktam, 78. panta 1. punkta c) apakšpunktam un 79. panta 4. punktam. 2019. gada jūlijā *Scopaff* sniedza pozitīvu atzinumu par šo projektu. Taču Komisija to nav pieņēmusi, jo 2019. gada oktobrī Parlaments iebilda pret tās pieņemšanu, uzskatīdams, ka minētajā projektā nebija paredzēts pietiekams aizsardzības līmenis.

42 Otrām kārtām, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 52. un 58. punktā konstatēja – tā kā Komisija līdz 2018. gadam neplānoja, ka *EFSA* pārskatīs 2013. gadā pieņemtās vadlīnijas, tā 2019. gada martā lūdza *EFSA* veikt šo pārskatīšanu, lai ņemtu vērā kopš 2013. gada notikušo zinātnisko attīstību.

43 Šajā kontekstā pārsūdzētā sprieduma 53. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka 2020. gada jūnijā un jūlijā pieņemtajos apstrīdētajos lēmumos Komisija atzina, ka, gaidot, kad *EFSA* būs beigusi tās 2013. gadā pieņemto vadlīniju pārskatīšanu, to izskatīšana *Scopaff* bija "apturēta" un tas nozīmēja, ka lēmumu pieņemšanas procesu varēja uzskatīt par "notiekošu", jo tas tai būtu jāatsāk tikai pēc tam, kad šī pārskatīšana būs pabeigta.

44 Ņemot vērā šos konstatējumus, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 55. punktā norādīja, ka pretēji Komisijas norādītajam, lēmumu pieņemšanas procesu, uz kuru attiecas pieprasītie dokumenti, apstrīdēto lēmumu pieņemšanas brīdī nevarēja uzskatīt par notiekošu.

45 Konkrētāk: Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 56. punktā norādīja – protams, var uzskatīt, ka pieprasītie dokumenti attiecās uz Komisijas lēmumu pieņemšanas procesu, kas norisinājās no 2013. līdz 2019. gadam un bija vērsts uz to, lai Komisija pilnībā vai daļēji īstenotu *EFSA* 2013. gadā pieņemtās vadlīnijas, "vai nu pieņemot [šo dokumentu] kā tādu saskaņā ar Regulā

Nr. 182/2011 paredzēto konsultēšanās procedūru, vai arī grozot Regulā Nr. 546/2011 paredzētos vienotos principus saskaņā ar Lēmumā 1999/468 noteikto regulatīvo kontroles procedūru". Tomēr apstrīdēto lēmumu pieņemšanas brīdī nevienā lēmumu pieņemšanas procesā vairs nebija paredzēts īstenot minēto dokumentu, nedz atbilstoši pirmajai, nedz otrajai procedūrai. Vispārējās tiesas ieskatā – gluži pretēji – Komisija netieši, bet noteikti nolēma vairs neīstenot šo dokumentu. Fakts, ka apstrīdēto lēmumu pieņemšanas brīdī šī dokumenta pārskatīšana vēl nebija pabeigta, nozīmējot neiespējamību noteikt iespējamo pārskatīto vadlīniju saturu, to iespējamās pieņemšanas veidu un iespējamo procedūru, kas tiktu ievērota šajā ziņā, un līdz ar to Komisijas lēmumu pieņemšanas procesa priekšmeta neesamību.

46 Pārsūdzētā sprieduma 57. punktā Vispārējā tiesa atzina – pat pieņemot, ka šīs iestādes "mērķis joprojām bija ieviest vadlīnijas par bitēm, lai sniegtu dalībvalstu iestādēm dokumentu, kurā izklāstītas "attiecīgā laika zinātnes un tehnikas atziņas" atbilstoši Regulas Nr. 1107/2009 36. panta 1. punktam", šis apstāklis vien nenozīmē, ka apstrīdēto lēmumu pieņemšanas brīdī notika lēmumu pieņemšanas process, kura priekšmets bija šis dokuments. Gluži pretēji – Vispārējās tiesas ieskatā lietas materiāli tiecas pierādīt, ka Komisija bija nolēmusi vairs neīstenot *EFSA* 2013. gadā pieņemtās vadlīnijas. Lēmumu pieņemšanas procesu varētu uzskatīt par pastāvošu, ja *EFSA* būtu nodevusi Komisijai pārskatītu dokumentu un tā būtu nolēmusi to īstenot, kas Vispārējās tiesas ieskatā apstrīdēto lēmumu pieņemšanas brīdī esot bijis visai hipotētiski.

47 Tādējādi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 59. punktā secināja, ka apstrīdēto lēmumu pieņemšanas brīdī Komisija nevarēja likumīgi atsaukties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzēto izņēmumu, arī šī sprieduma 60. punktā uzsvērdama šajā tiesību normā paredzēto atšķirību atkarībā no tā, vai process ir vai nav pabeigts, un šajā ziņā pamatodamās uz 2011. gada 21. jūlija sprieduma Zviedrija/*MyTravel* un Komisija (C-506/08 P, EU:C:2011:496) 78., 80. un 82. punktu.

48 Tālab pārsūdzētā sprieduma 61. punktā Vispārējā tiesa apmierināja pirmā pamata otrās daļas pirmo iebildumu un līdz ar to atcēla apstrīdētos lēmumus, ciktāl ar tiem, pamatojoties uz minēto tiesību normu, atteikta piekļuve pieprasītajiem dokumentiem.

49 Tomēr, kā Vispārējā tiesa norādījusi pārsūdzētā sprieduma 62. punktā, tā atzina, ka tad, ja tiktu uzskatīts, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmā daļa ir piemērojama šajā lietā, būtu jāizvērtē tajā izvirzītā pirmā pamata otrās daļas otrais iebildums, ar kuru *Pollinis France* apstrīdēja Komisijas norādīto pamatojumu šajā tiesību normā paredzētā izņēmuma piemērošanai citiem tā piemērošanas nosacījumiem, nevis to, kas attiecas uz notiekoša lēmumu pieņemšanas procesa esamību. Pēc pārsūdzētā sprieduma 82.–138. punktā izklāstītās analīzes par šī pamatojuma pamatotību veikšanas Vispārējā tiesa otro iebildumu apmierināja.

50 Ņemot vērā šos apsvērumus, Vispārējā tiesa atcēla apstrīdētos lēmumus, ciktāl ar tiem, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmo daļu, ir atteikta piekļuve pieprasītajiem dokumentiem.

Lietas dalībnieku prasījumi apelācijas tiesvedībā

51 Komisija apelācijas sūdzībā lūdz Tiesu:

– atcelt pārsūdzēto spriedumu un

– piespriest *Pollinis France* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas radušies lietā T-371/20 un lietā T-554/20, kā arī šajā apelācijas tiesvedībā.

52 *Pollinis France* prasījumi Tiesai ir šādi:

– apelācijas sūdzību noraidīt un

– piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, kas prasītājai radušies šajā apelācijas tiesvedībā.

Par apelācijas sūdzību

53 Apelācijas sūdzības pamatošanai Komisija izvirza divus pamatus. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 54.–61. punktā esot kļūdaini interpretējusi jēdzienu "jautājums, par ko [iestāde] nav pieņēmusi lēmumu" Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas izpratnē. Ar otro pamatu savukārt tiek apgalvots, ka Vispārēja tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētā sprieduma 85.–138. punktā lemdama, vai aplūkoto dokumentu publiskošana var "nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai" attiecīgajā iestādē šīs tiesību normas izpratnē.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumentācija

54 Ar pirmo pamatu Komisija Vispārējai tiesai būtībā pārmet tiesību kļūdu, jo tā uzskatījusi, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmā daļa šajā lietā nav piemērojama. Konkrētāk: tā apgalvo – ar to, ka *EFSA* tika lūgts pārskatīt tās 2013. gadā pieņemtās šīs iestādes vadlīnijas ar mērķi sekmēt komitoloģijas procedūrā nepieciešamo vienprātību *Scopaff*, lai šī komiteja varētu sniegt pozitīvu atzinumu un pēc tam Komisija varētu pieņemt aplūkoto dokumentu, jābūt pietiekami, lai varētu apgalvot, ka apstrīdēto lēmumu pieņemšanas brīdī notika "lēmumu pieņemšanas process" šīs tiesību normas izpratnē. Proti, Komisijas ieskatā 2013. gadā sāktā konsultēšanās procedūra joprojām turpinājās šī pārskatīšanas lūguma dēļ, kas iesniegts *EFSA*.

55 Komisija Vispārējai tiesai it īpaši pārmet, ka tā uzskatījusi, ka minētā tiesību norma piemērojama tikai tad, ja iestāde tiek nekavējoties aicināta pieņemt konkrēta un identificējama akta projektu. Turklāt kritēriji, ko Vispārējā tiesa izmantojusi pārsūdzētā sprieduma 54., 56. un 57. punktā, pierādot, ka tās ieskatā, lai šī pati tiesību norma būtu piemērojama, iestādei jābūt aicinātai pieņemt aktu ar noteiktu saturu un tai jau jābūt definētam tā iespējamās pieņemšanas veidam, kā arī procedūrai, kas šajā ziņā varētu tikt ievērota, un to apstiprinot fakts, ka Vispārējā tiesa tostarp minētā sprieduma 56. un 57. punktā esot koncentrējusies uz *EFSA* pārskatīšanas nolūkā iesniegtā dokumenta saturu. Komisija arī uzskata, ka pretēji Vispārējās tiesas minētā sprieduma 58. punktā atzītajam, lēmums pārskatīt tekstu, lai to uzlabotu pēc būtības vai atvieglotu vienprātības panākšanu, it īpaši komitoloģijas procedūrā, ir lēmumu pieņemšanas procesa posms, kura galīgais mērķis ir teksta pieņemšana.

56 Atsaucoties uz 2017. gada 13. jūlija sprieduma *Saint-Gobain Glass Deutschland*/Komisija (C-60/15 P, EU:C:2017:540) 68. punktu, Komisija apgalvo, ka atbilstošais kritērijs, lai noteiktu, vai Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmā daļa ir piemērojama, ir tas, ka attiecīgā iestāde

faktiski īsteno savu kompetenci, un ar šo īstenošanu sasniedzamais mērķis, kas var ietvert satura, stratēģijas vai procedūras, kuras jāievēro šī mērķa sasniegšanai, izmaiņas. Tādējādi, pārsūdzētā sprieduma 57. punktā atzīdama, ka vadlīniju īstenošanas mērķis nebija izšķirošais faktors, lai novērtētu, vai pastāv "jautājums, par ko [iestāde] nav pieņēmusi lēmumu" šīs tiesību normas izpratnē, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu. Komisija apgalvo, ka tā nekad nav atteikusies izsniegt dalībvalstu iestādēm vadlīnijas par bitēm atbilstoši Regulas Nr. 1107/2009 36. panta 1. punktam.

57 *Pollinis France* apstrīd šo argumentāciju kopumā.

Tiesas vērtējums

58 Vispirms jāatgādina – kā izriet no Regulas Nr. 1049/2001 1. apsvērumu, šī regula atbilst LES 1. panta otrajā daļā paustajam mērķim iezīmēt jaunu posmu ciešākas Eiropas tautu savienības izveidošanā, kur lēmumu pieņemšana notiek cik vien iespējams atklāti un cik vien iespējams tuvinot to pilsoņiem.

59 Šis Savienības pamatmērķis ir atspoguļots arī LESD 15. panta 1. punktā, kurā tostarp paredzēts, ka Savienības iestādes un struktūras darbojas iespējami atklāti – tas ir princips, kurš apstiprināts arī LES 10. panta 3. punktā un LESD 298. panta 1. punktā, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 42. pantā, kas veltīts tiesībām piekļūt dokumentiem (spriedums, 2023. gada 8. jūnijs, Padome/*Pech*, C-408/21 P, EU:C:2023:461, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).

60 No Regulas Nr. 1049/2001 2. apsvēruma izriet, ka atklātība Savienības iestādēm var nodrošināt lielāku leģitimitāti, efektivitāti un atbildīgumu pret Savienības pilsoņiem demokrātiskā sistēmā. Dodot iespēju atklāti apspriest dažādu viedokļu atšķirības, tā arī veicina šo pilsoņu uzticību tām (spriedums, 2023. gada 8. jūnijs, Padome/*Pech*, C-408/21 P, EU:C:2023:461, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

61 Šajā nolūkā šīs regulas 1. panta a) punktā paredzēts, ka tās mērķis ir nodrošināt sabiedrībai iespējami plašāku piekļuvi tiem Savienības iestāžu dokumentiem, uz kuriem attiecas šī regula.

62 No minētās regulas 4. panta, kurā paredzēti izņēmumi saistībā ar iepriekš minēto, arī izriet, ka šīs piekļuves tiesības tomēr var ierobežot publisku vai privātu interešu apsvērumu dēļ. Tomēr, tā kā šādi izņēmumi ir atkāpes no principa, ka sabiedrībai nodrošināma iespējami plašāka piekļuve dokumentiem, tie jāinterpretē un jāpiemēro šauri (spriedums, 2023. gada 8. jūnijs, Padome/*Pech*, C-408/21 P, EU:C:2023:461, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

63 Ja attiecīgā iestāde nolemj atteikt piekļuvi dokumentam, kuru tai lūgts izsniegt, tai principā jāpaskaidro, kā piekļuve šim dokumentam varētu konkrēti un faktiski kaitēt interesēm, ko aizsargā kāds no Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem, uz kuru šī iestāde atsaucas. Turklāt šāda kaitējuma riskam jābūt saprātīgi paredzamam, nevis tikai hipotētiskam (spriedums, 2023. gada 8. jūnijs, Padome/*Pech*, C-408/21 P, EU:C:2023:461, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

64 Konkrētāk – runājot par šīs regulas 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzēto izņēmumu, šajā tiesību normā paredzēts, ka var atteikt piekļuvi dokumentam, ko iestāde izdevusi iekšējām vajadzībām, vai iestādes saņemtam dokumentam, kurš skar jautājumu, par ko tā nav pieņēmusi lēmumu, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai minētajā iestādē, ja vien iepazīšanās ar attiecīgo dokumentu nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

65 Šajā ziņā Tiesa jau ir lēmusi, ka jēdziens "lēmumu pieņemšana" šīs tiesību normas izpratnē jāsaprot tādējādi, ka tas attiecas uz lēmumu pieņemšanu, neietverot visu to administratīvo procesu kopumā, kurā tiek pieņemts šis lēmums (spriedums, 2017. gada 13. jūlijs, *Saint-Gobain Glass Deutschland*/Komisija, C-60/15 P, EU:C:2017:540, 76. punkts).

66 Papildus jāatgādina – lai gan Savienības iestāžu likumdošanas darbība prasa īpaši plašu piekļuvi dokumentiem, tas nenozīmē, ka citas šo iestāžu darbības neietilpst Regulas Nr. 1049/2001 tvērumā, jo atbilstoši tās 2. panta 3. punktam to piemēro visiem minēto iestāžu rīcībā esošajiem dokumentiem, proti, to sagatavotajiem vai saņemtajiem un rīcībā esošajiem dokumentiem, kas skar visas Savienības darbības jomas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 13. jūlijs, *Saint-Gobain Glass Deutschland*/Komisija, C-60/15 P, EU:C:2017:540, 85. punkts un tajā minētā judikatūra).

67 Ņemot vērā šos apsvērumus, jāpārbauda, vai Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 59. punktā ir pamatoti uzskatījusi, ka Komisijas lēmumu pieņemšanas process, kura priekšmets bija *EFSA* 2013. gadā pieņemtās vadlīnijas, apstrīdēto lēmumu pieņemšanas brīdī bija pabeigts un ka tāpēc šo lietu īpašajos apstākļos Komisija nevarēja likumīgi šos lēmumus pamatot ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzēto izņēmumu.

68 Šajā ziņā jānorāda, ka pārsūdzētā sprieduma 56. punktā Vispārējā tiesa atzina, ka pieprasītie dokumenti attiecās uz Komisijas lēmumu pieņemšanas procesu, kas norisinājās no 2013. līdz 2019. gadam un bija vērsts uz to, lai Komisija pilnībā vai daļēji īstenotu *EFSA* 2013. gadā pieņemtās vadlīnijas, vai nu pieņemot šo dokumentu kā tādu saskaņā ar Regulā Nr. 182/2011 paredzēto konsultēšanās procedūru, vai arī grozot Regulā Nr. 546/2011 paredzētos vienotos principus atbilstoši Lēmumā 1999/468 noteiktajai regulatīvajai kontroles procedūrai. Taču Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 55. punktā uzskatīja, ka apstrīdēto lēmumu pieņemšanas brīdī nevienu lēmumu pieņemšanas procesu minētā dokumenta īstenošanai nevarēja uzskatīt par notiekošu.

69 Tomēr jākonstatē – Komisija neapgalvo, ka šie Vispārējās tiesas konstatētie fakti būtu sagrozīti. Proti, no vienas puses, Komisijas arguments būtībā ir balstīts uz pieņēmumu, ka tikai no fakta, ka *EFSA* 2013. gadā pieņemtās vadlīnijas tika pārskatītas pēc tam, kad tā bija iesniegusi šai iestādei attiecīgu lūgumu, izriet, ka apstrīdēto lēmumu pieņemšanas brīdī vēl turpinājās lēmumu pieņemšanas process Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas izpratnē.

70 Komisijas norādītajam apstāklim, ka aplūkotais pārskatīšanas lūgums tika iesniegts 2019. gada martā, lai gan tajā pašā laikā šī iestāde faktiski centās daļēji īstenot *EFSA* 2013. gadā pieņemtās vadlīnijas, saskaņā ar regulatīvo kontroles procedūru grozot Regulā Nr. 546/2011 noteiktos vienotos principus, nav nozīmes. Proti, kā izriet no šī sprieduma 41., 42. un 45. punkta, Vispārējā tiesa, veicot neatkarīgu faktu vērtējumu un šajā ziņā neformulējot nekādus apgalvojumus par sagrozīšanu, ir konstatējusi, ka apstrīdēto lēmumu pieņemšanas brīdī šis daļējās īstenošanas mēģinājums vairs nenotika.

71 No otras puses, Komisija, protams, apgalvo, ka no pārsūdzētā sprieduma 48.–53. punkta izriet, ka lēmumu pieņemšanas procesi saistībā ar *EFSA* 2013. gadā pieņemtajām vadlīnijām nebija pabeigti – nedz attiecībā uz šo vadlīniju kā tādu īstenošanu, nedz arī uz to, lai grozītu šos vienotos principus. Tomēr, kā Komisija atzīst apelācijas sūdzībā, fakts, ka neviens no abiem aplūkotajiem procesiem nebija pabeigts ar lēmuma pieņemšanu, pats par sevi nevar nozīmēt, ka apstrīdēto lēmumu pieņemšanas brīdī šie procesi vēl nebija pabeigti. Proti, kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumu 73. punktā, lēmumu pieņemšanas procesu var pabeigt pat tad, ja tā mērķis nav sasniegts, piemēram, ja jautājums tiek atstāts bez izskatīšanas vai ja tas netiek turpināts.

72 Bez tam, kā Vispārējā tiesa izklāstījusi pārsūdzētā sprieduma 54. punktā, kad Komisija šajā ziņā tika iztaujāta tiesas sēdē, tā norādīja – kamēr notiek *EFSA* 2013. gadā pieņemto vadlīniju pārskatīšana, jebkādi apsvērumi par šī dokumenta saturu, tā iespējamo saistošo raksturu, tā iespējamās pieņemšanas veidu vai procedūru, kas šajā ziņā varētu tikt ievērota, ir hipotētiski. Tādējādi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 56. punktā pamatoti varēja secināt, ka šī pārskatīšana nozīmēja, ka apstrīdēto lēmumu pieņemšanas brīdī pat nebija Komisijas lēmumu pieņemšanas procesa priekšmeta.

73 Šajā ziņā, ņemot vērā it īpaši šī sprieduma 62. un 65. punktā minēto judikatūru, jākonstatē, ka jēdziens "lēmumu pieņemšana" Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas izpratnē jāsaprot kā tāds, kas ir tieši saistīts ar lēmuma pieņemšanu. Taču lēmuma pieņemšana šīs tiesību normas izpratnē nozīmē, ka pastāv konkrēts priekšmets, uz kuru attieksies pieņemamais lēmums, un tas tā ir neatkarīgi no tā, cik nenovēršama ir konkrēta un identificējama tiesību akta projekta pieņemšana. Turklāt, kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumu 67. punktā un pretēji tam, ko, šķiet, apgalvo Komisija, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 54.–61. punktā nav uzskatījusi, ka, nepastāvot šādam nenovēršamam raksturam, nebūtu faktiskas lēmumu pieņemšanas.

74 Tādējādi atzīt, ka lēmums vēl nav pieņemts un tāpēc notiek "lēmumu pieņemšana" Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas izpratnē, lai gan šāda procesa priekšmets nav noteikts, būtu pretrunā gan šīs tiesību normas sistēmai, gan šī sprieduma 63. punktā minētajai judikatūrai. Proti, kamēr vēl nav noteikts precīzs pieņemamā lēmuma priekšmets, jebkāds risks, ka saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 pieprasīta dokumenta publiskošana varētu kaitēt lēmumu pieņemšanas procesam, kurā tiek pieņemts šis lēmums, pēc definīcijas ir hipotētisks, jo faktiski nebūtu iespējams pārbaudīt, vai šī dokumenta saturs patiešām attiecas uz šo lēmuma pieņemšanas procesu.

75 Šajā gadījumā, kā izriet no Regulas Nr. 1107/2009 77. panta, Komisijai ir rīcības brīvība ne tikai lūgt *EFSA* sagatavot vai sadarboties, lai sagatavotu tādas vadlīnijas, kā šajā lietā aplūkotās, bet arī lemt par turpmāko rīcību saistībā ar šo dokumentu un konkrētāk – attiecīgā gadījumā izlemt, vai tā pieņems vai grozīs šādus dokumentus saskaņā ar šīs regulas 79. panta 2. punktā minēto konsultēšanās procedūru, kuras laikā tai palīdz *Scopaff*. No tā izriet, ka pirms iepazīšanās ar *EFSA* 2013. gadā pieņemtajām vadlīnijām, kuras šī iestāde attiecīgā gadījumā pārskata, Komisija nevar ne zināt to saturu, ne paredzēt pasākumus, ko tā vēlāk šajā ziņā veiks, un it īpaši – vai tā īstenos šo konsultēšanās procedūru. Tāpēc tā nevar noteikt, vai *Pollinis France* pieprasīto dokumentu publiskošana varētu kaitēt iespējamajam lēmumu pieņemšanas procesam saistībā ar šo pārskatīto dokumentu.

76 Tādējādi Vispārējā tiesa, pārsūdzētā sprieduma 56. punktā norādīdama, ka apstrīdēto lēmumu pieņemšanas brīdī Komisijas lēmumu pieņemšanas procesā vispār nebija priekšmeta, un minētā sprieduma 57. punktā atzīdama, ka lēmumu pieņemšanas process, kura priekšmets ir pārskatītas vadlīnijas par bitēm, būtu varējis notikt tad, ja *EFSA* būtu nodevusi šo dokumentu Komisijai, nav pieļāvusi tiesību kļūdu.

77 Visbeidzot: pretēji Komisijas apgalvotajam un kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 57. punkta, Vispārējā tiesa – lai novērtētu, vai šis ir "jautājums, par ko [šī iestāde] nav pieņēmusi lēmumu" Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas izpratnē –, arī neuzskatīdama par izšķirošu minētās iestādes izvirzīto argumentu, ka tai vienmēr esot bijis "mērķis" īstenot vadlīnijas par bitēm, nav pieļāvusi tiesību kļūdu.

78 Proti, ja tiktu atzīts, ka iestādes nodoms pieņemt lēmumu jomā, kas ietilpst tās kompetencē, tai ļauj atsaukties uz šo tiesību normu, neprasot, lai pastāvētu lēmumu pieņemšanas process, kura mērķis ir pieņemt lēmumu par noteiktu priekšmetu, faktiski nozīmētu atzīt, ka šai iestādei ir iespēja atteikties publiskot jebkuru ar šo jautājumu saistītu dokumentu. Tomēr atbilstoši šī sprieduma 62. punktā minētajai judikatūrai un kā ģenerāladvokāts norādījis secinājumu 41. punktā, jēdzienu "jautājums, par ko [iestāde] nav pieņēmusi lēmumu" minētās tiesību normas izpratnē nevar interpretēt tik plaši, ka tas attiektos uz visiem dokumentiem, kas saistīti ar kādu konkrētu jautājumu.

79 Tāpēc pretēji Komisijas apgalvotajam, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 57. punktā pamatoti uzskatīja – tas, ka šīs iestādes mērķis joprojām bija ieviest vadlīnijas par bitēm, lai sniegtu dalībvalstu iestādēm dokumentu, kurā izklāstītas "attiecīgā laika zinātnes un tehnikas atziņas" atbilstoši Regulas Nr. 1107/2009 36. panta 1. punktam, pats par sevi nav pietiekams, lai secinātu, ka šis joprojām ir "jautājums, par ko [šī iestāde] nav pieņēmusi lēmumu" Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmās daļas izpratnē.

80 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, pirmais pamats jānoraida.

Par otro pamatu

81 Tā kā argumentācija, kuru Komisija izvirzījusi pirmā pamata atbalstam, tai neļauj apšaubīt Vispārējās tiesas secinājumu, ka tā ar apstrīdētajiem lēmumiem nevarēja atteikt piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmo daļu, šīs iestādes izvirzītais otrais pamats, ar kuru tā apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu pakārtoti veiktajā vērtējumā par šajā tiesību normā paredzētā izņēmuma piemērošanas nosacījumiem, kas nav nosacījumi par notiekoša lēmumu pieņemšanas procesa esamību, nevar būt pamats pārsūdzētā sprieduma atcelšanai. Tāpēc otrais pamats jānoraida kā neefektīvs.

82 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, apelācijas sūdzība jānoraida kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

83 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

84 Atbilstoši šī paša reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

85 Tā kā *Pollinis France* ir prasījusi piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež segt pašai savus, kā arī atlīdzināt *Pollinis France* tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

1) Apelācijas sūdzību noraidīt.

2) Eiropas Komisija sedz savus, kā arī atlīdzina *Pollinis France* tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]